Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (състав по жалбите)

15 септември 2017 година*

„Обжалване — Публична служба — Длъжностни лица — Конкурс на общо основание — Включване в списъка с резерви — Решение на органа по назначаването да не назначава издържало конкурса лице — Правомощия съответно на конкурсната комисия и на органа по назначаването — Условия за допускане до конкурса — Минимален професионален опит — Начини на изчисляване — Загуба на възможността за назначаване — Искане за обезщетение за вреди“

По дело T-734/15 P

с предмет жалба срещу решението на Съда на публичната служба на Европейския съюз (първи състав) от 6 октомври 2015 г., FE/Комисия (F-119/14, EU:F:2015:116), с искане за отмяна на това решение,

Европейската комисия, за която се явяват F. Simonetti и G. Gattinara, в качеството на представители,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

FE, за която се явяват L. Levi и A. Blot, адвокати,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

ОБЩИЯТ СЪД (състав по жалбите),

състоящ се от: M. Jaeger, председател, M. Prek (докладчик) и S. Frimodt Nielsen, съдии,

секретар: E. Coulon,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си, подадена на основание на член 9 от приложение I към Статута на Съда на Европейския съюз, Европейската комисия иска отмяната на решение на Съда на публичната служба на Европейския съюз (първи състав) от 6 октомври 2015 г., FE/Комисия (F-119/14, наричано по-нататък „обжалваното решение“, EU:F:2015:116), с което той, от една страна,

* Език на производството: френски.

отменя решението от 17 декември 2013 г., с което Комисията отказва да назначи FE, и осъжда Комисията да заплати сумата в размер на 10 000 EUR, и от друга страна, отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

Фактическа обстановка

2 Фактическата обстановка е изложена в точки 8—20 от обжалваното решение по следния начин:

„8 На 8 декември 2005 г. Европейската служба за подбор на персонал (EPSO) публикува обявление за конкурс на общо основание EPSO/AD/42/05 (наричан по-нататък „конкурсът“) за съставяне на списък с резерви за назначаване на юрист-лингвисти (степен AD 7) с полски език, от който да се набират служители за попълване на свободни длъжности в европейските институции, и по-специално в Съда на Европейските общности (ОВ [2005 г.,] C 310 A, стр. 3, наричано по-нататък „обявлението за конкурса“) […]

9 В раздел А, част I от обявлението за конкурса, озаглавена „Е[стество на служебните задължения]“, последните са описани по следния начин:

– „Превод и/или редакция на полски език на юридически текстове от най-малко два официални езика на Европейския съюз.

– Проверка на езиковото и правното съответствие на законодателни текстове на полски език, които вече са преведени и редактирани, спрямо същите текстове на останалите езици, контрол върху качеството на съставяне на текстовете и спазването на правилата по отношение на официалното оформяне.

[…]“.

10 Освен това в раздел А, част II, точка 2 от обявлението за конкурса се уточнява, че за да бъдат допуснати да положат изпити, към датата, на която изтича крайният срок за записване в конкурса, кандидатите трябва да удостоверят, че „[с]лед достигане на необходимата степен на висше образование […] имат най-малко две години професионален опит […]“.

11 [FE] подава кандидатурата си за конкурса на 27 декември 2005 г. В рубриката „П[рофесионален опит]“ от формуляра за кандидатстване в конкурса (наричан по-нататък „формулярът за кандидатстване“) тя посочва, че на шестте заемани от нея длъжности е натрупала професионален опит от общо тридесет и един месеца, в т.ч. петнадесет месеца като юрист-лингвист на свободна практика към Съда, т.е. от 15 октомври 2004 г. до момента на кандидатстване, както и три месеца стаж в адвокатска кантора W. в Брюксел (Белгия) от 1 юли до 30 септември 2005 г.

12 [FE] е допусната до участие в конкурсните изпити. При приключване на работата си конкурсната комисия я включва в списъка с резерви от конкурса, който е валиден първоначално до 31 декември 2007 г., а след няколко продължения — до 31 декември 2013 г., като на тази дата валидността му окончателно изтича.

13 Със съобщение по електронна поща от 22 май 2013 г. службите на ГД „Правосъдие“ канят [FE] на събеседване на 28 май същата година във връзка с евентуалното ѝ назначаване на длъжност администратор в посочената генерална дирекция […]

14 През юни 2013 г. ГД „Правосъдие“ уведомява [FE], че е одобрена за длъжността администратор и че до [ГД „Човешки ресурси и сигурност“ (наричана по-нататък „ГД „Човешки ресурси“)] е изпратена молба за нейното назначаване.

15 От материалите по преписката е видно, че през юни 2013 г. компетентните служби на Комисията уведомяват също [FE], че „[т]ъй като Комисията не е участвала в организирането на конкурса […] и списъкът с резерви от посочения конкурс, в който [FE] е включена, е за юрист-лингвисти, а не за администратори, трябва да се поиска дерогация от отговарящия за [ч]овешките ресурси и сигурността [к]омисар, тъй като политиката на Комисията е тези списъци да не се използват, освен в случаите на важни изключения, които се допускат при определени условия за нейната [п]равна служба и за някои специализирани длъжности в други [генерални дирекции]“.

16 Със съобщение по електронна поща от 26 юли 2013 г. началникът на отдел „Договорно право“ съобщава на [FE], че ГД „Човешки ресурси“ е дала „съгласието си за назначаването ѝ [при условията на дерогация] като администратор [от] списъка с резерви за юрист-лингвисти“, като същевременно подчертава, че от ГД „Човешки ресурси“ ще се свържат с нея и че тя не трябва да предприема никакви постъпки, преди да получи официално съобщение от ГД „Човешки ресурси“.

17 В края на август 2013 г. ГД „Човешки ресурси“ иска от [FE] да представи удостоверителни документи за придобития от нея професионален опит преди кандидатстването за конкурса с оглед на посоченото в обявлението условие за най-малко две години професионален опит.

18 В периода от края на август 2013 г. до ноември 2013 г. представителите на ГД „Човешки ресурси“ имат няколко събеседвания с [FE] и тя представя различни документи и уточнения за изясняване на въпроса с професионалния опит, който е посочила във формуляра за кандидатстване. През този период представителите на ГД „Правосъдие“ нееднократно потвърждават интереса си от нейното назначаване.

19 С писмо от 17 декември 2013 г. [органът по назначаването] уведомява [FE], че не може да бъде назначена в ГД „Правосъдие“, тъй като не отговаря на условието за допускане до конкурса, свързано с изисквания професионален опит (наричано по-нататък „спорното решение“). Според [органа по назначаването] към крайната дата за записване за участие в конкурса [FE] е имала само двадесет и два месеца професионален опит вместо двете години, изисквани в обявлението за конкурса. [Органът по назначаването] стига до този извод, тъй като зачита само седем месеца професионален опит като „писмен превод[ач] на свободна практика“ към Съда и само два месеца като стажант в адвокатската кантора W., което не отговаря съответно на петнадесетте и трите месеца, посочени от [FE] във формуляра за кандидатстване. В спорното решение се уточнява и че що се отнася до дейността на „свободна практика към [Съда]“, професионалният опит на [FE] е изчислен въз основа на общия брой преведени страници, а именно 721, и при норма от 5 страници на ден, която се счита за подходяща в Комисията и е значително по-малка от обичайната в Съда норма от 8 страници на ден.

20 На 14 март 2014 г. [FE] подава жалба по административен ред срещу спорното решение. Жалбата е отхвърлена с решение на [органа по назначаването] от 14 юли 2014 г. […]“.

Производство пред първата инстанция и обжалваното решение

3 С жалба, подадена в секретариата на Съда на публичната служба на 24 октомври 2014 г., регистрирана под номер F-119/14, FE иска, от една страна, да бъдат отменени решението от 17 декември 2013 г. на Комисията да не я назначи (наричано по-нататък „спорното решение“) и

решението за отхвърляне на жалбата, подадена по административен ред на 14 юли 2014 г. и от друга страна, Комисията да бъде осъдена да заплати сумата от 26 132,85 EUR заедно с лихви за забава, и пенсионноосигурителни вноски, считано от септември 2013 г., както и да заплати символично обезщетение от едно евро за претърпените неимуществени вреди. FE иска също Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

4 С обжалваното решение Съдът на публичната служба, от една страна, отменя спорното решение и осъжда Комисията да заплати на FE сума в размер на 10 000 EUR и от друга страна, отхвърля жалбата в останалата ѝ част. Той осъжда Комисията да понесе направените от нея съдебни разноски и тези на FE.

5 В това отношение Съдът на публичната служба по-специално отбелязва, че за разлика от изтъкнатата от Комисията съдебна практика „в настоящия случай, макар обявлението за конкурса наистина да изисква най-малко две години професионален опит в областта на писмените преводи, или по-вероятно в областта на юридическите преводи, методът за отчитане и изчисляване на какво се равнява професионалният опит от дейност като самостоятелно заето лице все пак не е формулиран ясно“, и че „тезата […], че в конкретния случай на конкурса професионалният опит от най-малко две години следва да се разбира като отнасящ се по дефиниция до упражнявана на пълно работно време професионална дейност, която освен това трябва да се изчислява по посочения в спорното решение метод […] не може да бъде приета“ (точки 51 и 56 от обжалваното решение).

6 Съдът на публичната служба решава също, че „приемайки спорното решение, [органът по назначаването] е превишил пределите на правомощията си в областта на контрола за спазването на допълнителното условие за допускане до конкурса, свързано с професионалния опит, като по този начин е накърнил правомощията, които по този въпрос с обявлението за конкурса се предоставят изрично на конкурсната комисия, и е накърнил специфичните прерогативи на конкурсните комисии за самостоятелност и независимост“ (точка 71 от обжалваното решение).

7 Накрая, Съдът на публичната служба приема, че „дори да се приеме за убедителен направеният от Комисията анализ на професионалния опит на [FE], който е имал за цел изчисляването — съгласно използваните от службите ѝ за превод критерии — на броя страници, преведени от [FE] при извършване на дейността ѝ като юрист-лингвист на свободна практика към Съда, сякаш става въпрос за работата на „писмен преводач“ на Комисията, той не се основава на никаква относима законова разпоредба, пряко [обвързваща за FE], и следователно представлява явна грешка на [органа по назначаването], която Съдът на публичната служба може лесно да установи“ (точка 93 от обжалваното решение).

8 Съдът на публичната служба се произнася и по искането за обезщетение на FE, като осъжда Комисията да ѝ заплати сумата в размер на 10 000 EUR (точка 133 от обжалваното решение).

Производството пред Общия съд и исканията на страните

9 На 17 декември 2015 г. Комисията подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.

10 На 15 март 2016 г. FE подава писмен отговор.

11 С писмо, подадено на 4 април 2016 г., Комисията отправя искане за представяне на реплика.

12 С решение от 11 април 2016 г. председателят на състава по жалбите уважава това искане.

13 На 23 май 2016 г. Комисията подава реплика в съответствие с член 201, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд.

14 На 6 юли 2016 г. FE представя дуплика.

15 С писмо, подадено на 29 юли 2016 г., Комисията уведомява Общия съд, че не иска да бъде изслушана. FE не представя искане за изслушване в предвидения в член 207 от Процедурния правилник срок.

16 Комисията моли Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– да отхвърли жалбата, подадена от FE в първоинстанционното производство, като неоснователна,

– да осъди всяка от страните да понесе направените от нея съдебни разноски по първоинстанционното производство,

– да осъди FE да заплати съдебните разноски по настоящото производство.

17 FE моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да отхвърли решението в първоинстанционното производство,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски по двете производства.

По жалбата

18 В подкрепа на жалбата Комисията повдига три основания, изведени, първото, от редица грешки при прилагане на правото и от изопачаване в тълкуването на условието за допускане до конкурса, свързано с минималния професионален опит, второ, от грешка при прилагане на правото в заключението, че органът по назначаването (наричан по-нататък „ОН“) допуснал явна грешка в преценката, и третото, от грешка при прилагане на правото и от редица нарушения на задължението за мотивиране при осъждането на Комисията да изплати сумата от 10 000 EUR на FE.

По първото основание, изведено от редица грешки при прилагане на правото и от изопачаване в тълкуването на условието за допускане до конкурса, свързано с минималния професионален опит

19 В рамките на първото основание Комисията поддържа, че Съдът на публичната служба е допуснал редица грешки при прилагане на правото и че е изопачил доказателствата при разглеждането на първото повдигнато от FE в първоинстанционното производство основание, изведено от липсата на компетентност на ОН. Това основание е разделено на три части.

По първата част, изведена от грешка при прилагане на правото при тълкуването на условието за минималния професионален опит

20 В точки 51—53 и 56 от обжалваното решение Съдът на публичната служба приема, че:

„51 [В отговор на твърдението на Комисията, съгласно което, когато обявление за конкурс предвижда като условие за допускане до изпитите минимален професионален опит, този период на заетост трябва да се разбира както от конкурсната комисия, така и от кандидатите, като отнасящ се по дефиниция до упражнявана на пълно работно време професионална дейност,] следва най-напред да се отбележи, че в цитираните от Комисията решение от 31 януари 2006 г., Giulietti/Комисия (T-293/03, EU:T:2006:37), и определения от 14 декември 2006 г., Klopfer/Комисия (F-118/05, EU:F:2006:137) и от 10 юли 2014 г., Mészáros/Комисия (F-22/13, EU:F:2014:189), съдилищата на Съюза действително са приели, че изискваният професионален опит, дори при липса на точни указания във въпросните обявления за конкурси, трябва да се разбира като професионален опит на пълно работно време. В горепосочените дела обаче става въпрос за професионална дейност, упражнявана предимно като заето лице и чиято продължителност следователно може лесно да се определи с оглед на трудовите договори или на удостоверенията от работодателите. За сметка на това в настоящия случай, макар обявлението за конкурса наистина да изисква най-малко две години професионален опит в областта на писмените преводи, или по-вероятно в областта на юридическите преводи, методът за отчитане и изчисляване на какво се равнява професионалният опит от дейност като самостоятелно заето лице все пак не е формулиран ясно, при положение че този вид професионален опит от дейност на свободна практика съответства напълно на естеството на описаните в обявлението за конкурса служебни задължения.

52 Ето защо, след като в обявлението за конкурса не е посочен изрично методът за определяне на изисквания професионален опит или не е дадено друго релевантно в това отношение указание, ratio juris на това условие за допускане до конкурса, що се отнася по-конкретно до кандидатите като [FE], които могат да се позовават на специфичен опит като юрист-лингвист на свободна практика, несъмнено не може да се изисква от тези кандидати, с цел да докажат, че става дума за професионална дейност, равностойна на тази при работа на пълно работно време, да са превели определен брой страници от юридически текстове през всеки ден, отработен в това качество през референтния период от две години. Всъщност това условие не е предвидено нито изрично, нито имплицитно в обявлението за конкурса, по-специално с оглед на други посочени в обявлението за конкурса условия.

53 Поради това при липса в обявлението за конкурса на критерии или методи за изчисляване на професионалния опит, изискван за допускане до провеждания конкурс, следва да се приеме, че дори в случай че въпросният професионален опит трябва да се отнася до дейност, извършвана на пълно работно време, при преценка дали [FE] е трябвало да бъде допусната до участие в изпитите, конкурсната комисия е можела да се основе […] на обстоятелството, че трябва да става въпрос за „професионална“ дейност като юрист-лингвист — следователно за дейност, която не може да бъде упражнявана „инцидентно“ и която трябва да се отнася главно до писмени преводи на юридически текстове — упражнявана трайно, тоест през значителен период от време, за професионален възложител — частноправен или публичноправен субект — който въз основа на съответния договор има право да поиска във всеки един момент извършването на писмени преводи на юридически текстове и евентуално в императивни срокове, именно поради професионалната си или институционална дейност, изискваща писмени преводи на юридически текстове на определено ниво.

[…]

56 Следователно, доколкото предвид липсата на изрична уредба в обявлението за конкурса по този въпрос това допълнително условие за допускане до конкурса не може да има значение, различно от горепосоченото, тъй като в противен случай би бил нарушен принципът на правната сигурност […], тезата на Комисията, че в конкретния случай на конкурса професионалният опит от най-малко две години следва да се разбира като отнасящ се по дефиниция до упражнявана на пълно работно време професионална дейност, която освен това трябва да се изчислява по посочения в спорното решение метод […], не може да бъде приета, тъй като, що се отнася по-специално до кандидатите, които изтъкват професионален опит като юрист-лингвист на свободна практика, в обявлението за конкурса не е посочено, че съответният трудов стаж на пълно работно време трябва непременно да съответства на стажа, изчислен съгласно вътрешните методи на тази институция или във всички случаи съгласно специални правила“.

21 Комисията поддържа, че Съдът на публичната служба е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че условието, съгласно което трябва да е придобит минимален професионален опит на пълно работно време, в случая не може да се противопостави на FE, тъй като то не е било изрично посочено в обявлението за конкурса. Тази грешка водела до отмяната на обжалваното решение, тъй като позволила на Съда на публичната служба да приеме, че решението на конкурсната комисия не е незаконосъобразно (точки 68—70 и 73—80 от обжалваното решение) и че поради това, решавайки да не назначи FE, ОН е превишил пределите на правомощията си (точка 71 от обжалваното решение) и така е приел незаконосъобразно решение (точка 82 от обжалваното решение).

22 FE оспорва тези доводи и по-специално поддържа, че Съдът на публичната служба не е отхвърлил съдебната практика относно минималния професионален опит, а я е приложил, приспособявайки я към спецификата на дейността, упражнявана в рамките на статута на самостоятелно заето лице. Това по-специално било видно от точки 53, 54 и 80 от обжалваното решение. Съдът на публичната служба само отхвърлил начина, по който ОН е приложил тази съдебна практика в случая. Така той спазил, от една страна, принципите на правната сигурност и на равно третиране и от друга страна, независимостта на конкурсната комисия и нейната широка свобода на преценка, както и ролята, отредена на обявлението за конкурса. Освен това FE уточнява, че в случая в обявлението за конкурса не се е съдържало никакво уточнение по отношение на начина, по който трябва да се прецени изисквания професионален опит. Според FE, с оглед на целта на конкурса, този опит можело да бъде придобитият като самостоятелно заето лице.

23 В това отношение, от една страна, следва да се припомни, че основната роля на обявлението за конкурс се състои в това да информира заинтересованите лица по възможно най-точен начин за естеството на условията, необходими за заемането на въпросното работно място, за да могат тези лица да преценят дали да подадат кандидатурата си. ОН разполага с широко право на преценка при определяне на критериите, изисквани за длъжностите, които подлежат на заемане, и при уточняване, в зависимост от тези критерии и в интерес на службата, на условията и реда за организирането на конкурс (вж. решение от 31 януари 2006 г., Giulietti/Комисия, T-293/03, EU:T:2006:37, т. 63 и цитираната съдебна практика).

24 От друга страна, обявлението за конкурса правомерно може да се ограничи до възпроизвеждането — без да се посочва равнището на опит, изисквано за свободната длъжност — на съответната обща формулировка, съдържаща се в член 5, параграф 1 от Правилника на длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“) и вследствие на това да остави на конкурсната комисия отговорността да преценява за всеки отделен случай дали документите и дипломите, представени заедно с изложения от всеки кандидат професионален опит, съответстват на изискваното от Правилника — и следователно

от обявлението за конкурса — равнище за упражняване на служебните задължения, произтичащи от посочената в това обявление категория (вж. решение от 31 януари 2006 г., Giulietti/Комисия, T-293/03, EU:T:2006:37, т. 64 и цитираната съдебна практика).

25 В случая точка A.II.2 от обявлението за конкурса гласи, че за да бъдат допуснати да положат изпити, към датата, на която изтича крайният срок за записване в конкурса, кандидатите трябва да удостоверят, че „[с]лед достигане на необходимата степен на висше образование […] имат най-малко две години професионален опит […]“. Освен това следва да се отбележи, че във въпросното обявление не се посочват нито естеството на този професионален опит, нито областта, в която той е трябвало да бъде придобит. Също така, както е видно от преписката в първоинстанционното производство, никакво друго уточнение за начина, по който отделните видове опит е трябвало да бъдат придобити, не е било предвидено нито в обявлението за конкурса, нито в ръководството за кандидатите (ОВ C 327 A, 2005 г., стр. 3), към което препраща обявлението за конкурса.

26 В това отношение в точка 70 от решение от 31 януари 2006 г., Giulietti/Комисия (T-293/03, EU:T:2006:37), Общият съд уточнява, че в случай като разглеждания, при който условие от обявлението за конкурса е било формулирано толкова общо, конкурсната комисия е разполагала с широко право на преценка при определянето на критериите за прилагане на условията за допускане до конкурса, сред които е и продължителността на изисквания професионален опит.

27 Общият съд все пак уточнява в точки 71 и 72 от решение от 31 януари 2006 г., Giulietti/Комисия (T-293/03, EU:T:2006:37), че с изискването за минимален срок, в който да е била упражнявана професионалната дейност, в обявлението за конкурса непременно се е изисквало действителното упражняване на тази дейност през съответния период, което следователно можело да се разбира единствено като отнасящо се до трудов стаж на пълно работно време през този минимален период от време или до трудов стаж на непълно работно време, равностоен от гледна точка на прослуженото време на изисквания минимален трудов стаж на пълно работно време. Така конкурсната комисия можела да преизчисли и вземе предвид, с цел допускането на външни кандидати до конкурса, периодите на професионален опит, които не са изключителни и са на непълно работно време, при условие че сумарно те достигат минимума на изисквания период на работа на пълно работно време.

28 Освен това съгласно приетото от Общия съд, при обстоятелствата по делото, довело до постановяване на решение от 31 януари 2006 г., Giulietti/Комисия (T-293/03, EU:T:2006:37), не може да се счита, че като е приложила критерия, свързан с изискването за пълно работно време, конкурсната комисия е влязла в противоречие с формулировката на обявлението за конкурса или че е наложила допълнителни условия, превишаващи установените с това обявление условия за допускане до конкурса (решение от 31 януари 2006 г., Giulietti/Комисия, T-293/03, EU:T:2006:37, т. 76).

29 От всичко изложено по-горе следва, че в случая обявлението за конкурса е изисквало единствено професионалната дейност да е била упражнявана за минимален период от две години, това условие е трябвало да се разбира като отнасящо се до двугодишен трудов стаж на пълно работно време или до период или периоди на трудов стаж на непълно работно време, или при статут на самостоятелно заето лице, равностоен от гледна точка на прослуженото време, на двугодишен трудов стаж на пълно работно време.

30 Това тълкуване е в съответствие с практиката, цитирана от Съда на публичната служба в точка 51 от обжалваното решение, и е единственото, което позволява да се гарантира еднаквото прилагане на процедурата по назначаване по отношение на всеки кандидат в конкурса, тъй като в зависимост от това дали дейността ще се упражнява на пълно работно време, на половин работен ден, в рамките на четвърт работно време, или веднъж седмично в продължение на три

месеца, изискваният период на дейност би могъл да варира в значителни съотношения, като евентуално доведе до неравнопоставеност между кандидатите, що се отнася до продължителността на изисквания опит (решение от 31 януари 2006 г., Giulietti/Комисия, T-293/03, EU:T:2006:37, т. 74 и 75).

31 Действително в точки 51 и 52 от обжалваното решение Съдът на публичната служба правилно уточнява, че в случая „методът за отчитане и изчисляване на какво се равнява професионалният опит от дейност като самостоятелно заето лице все пак не е формулиран ясно“ и че що се отнася до FE, ratio juris на условието за допускане до конкурса, свързано с продължителността на изискванията професионален опит, „несъмнено не може да бъде да се изисква от тези кандидати, с цел да докажат, че става дума за професионална дейност, равностойна на тази при работа на пълно работно време, да са превели определен брой страници от юридически текстове през всеки ден, отработен в това качество през референтния период от две години“.

32 След като обаче в точка 53 от обжалваното решение изтъква изискването, съгласно което като обикновена хипотеза въпросният професионален опит трябва да се отнася до дейност, упражнявана на пълно работно време, Съдът на публичната служба приема в точка 56 от същото решение, че „тезата на Комисията, че в конкретния случай на конкурса професионалният опит от най-малко две години следва да се разбира като отнасящ се по дефиниция до упражнявана на пълно работно време професионална дейност […], не може да бъде приета“.

33 В това отношение следва също така да се отбележи, че констатациите на Съда на публичната служба в точка 51 от обжалваното решение се основават на неправилен прочит както по-специално на решение от 31 януари 2006 г., Giulietti/Комисия (T-293/03, EU:T:2006:37), така и на обявлението за конкурса. Всъщност, от една страна, от това решение следва, че професионалният опит на жалбоподателя, предмет на спора, не е бил натрупаният като заето лице, чиято продължителност следователно е можело лесно да се определи с оглед на трудовите договори или на удостоверенията от работодателите, а опитът като председател на управителния съвет на фондация, извършван доброволно и на непълно работно време, който не е бил ограничаван времево или почасово, а е бил упражняван успоредно с друга дейност, която от своя страна не е можело да бъде отчетена (вж. в този смисъл решение от 31 януари 2006 г., Giulietti/Комисия, T-293/03, EU:T:2006:37, т. 11—14, 61, 81 и 82). Така Съдът на публичната служба неправилно уточнява, че различието с оглед на обстоятелствата, довели до приемането на въпросното решение, в случая се състои в това, че „методът за отчитане и изчисляване на какво се равнява професионалният опит от дейност като самостоятелно заето лице не е формулиран ясно, при положение че този вид професионален опит от дейност на свободна практика съответства напълно на естеството на описаните в обявлението за конкурса служебни задължения“. Всъщност и във посоченото дело уведомлението за конкурса не е предоставяло на конкурсната комисия никакво точно указание за тълкуването, което следва да се даде на условието за минималната продължителност на придобития професионален опит или за метода на отчитане на всеки опит, който не е бил реализиран като заето лице или при пълно работно време (решение от 31 януари 2006 г., Giulietti/Комисия, T-293/03, EU:T:2006:37, т. 3 и 70).

34 От друга страна, Съдът на публичната служба неправилно е установил, че в случая обявлението за конкурса изисква две години минимален професионален опит „в областта на писмените преводи, или по-вероятно в областта на юридическите преводи“. Всъщност в обявлението за конкурса се предвижда единствено задължението на кандидатите да удостоверят, че „[с]лед достигане на необходимата степен на висше образование […] имат най-малко две години професионален опит […]“, без да се уточнява областта на изисквания опит.

35 От гореизложеното следва, че като в точка 56 от обжалваното решение е приел, че при липсата на уточнения в обявлението за конкурса в този смисъл конкурсната комисия не е била длъжна да разбира условието за две години минимален професионален опит като отнасящо се до дейност на пълно работно време, Съдът на публичната служба е допуснал грешка при прилагане на правото.

36 Такава грешка при прилагане на правото все пак не може по настоящото дело сама по себе си да доведе до отмяна на обжалваното решение. За да се определи дали случаят трябва да бъде такъв, следва да се провери дали съображенията на Съда на публичната служба след това конкретно са били опорочени от погрешния постулат, изложен от този съд в точка 56 от обжалваното решение.

По втората част от първото основание, изведена от грешка при прилагане на правото при определянето от Съда на публичната служба на взаимовръзките между конкурсната комисия и ОН

37 Комисията оспорва точки 38 и 71 от обжалваното решение, в които Съдът на публичната служба по същество е приел, че като е взел решение на етапа на назначаването да отстрани FE от списъка с резерви поради мотиви, свързани с допускането до конкурса, които не са посочени в обявлението за него, ОН е превишил пределите на правомощията си в областта на контрола за спазването на допълнителното условие за допускане до конкурса, свързано с професионалния опит.

38 В това отношение Комисията поддържа, че приемането от ОН на спорното решение не може да се квалифицира като намеса в правомощията на конкурсната комисия, тъй като това решение е необходимо, за да се поправи допусната от нея незаконосъобразност, като ОН не може да бъде обвързан с незаконосъобразни решения на конкурсната комисия.

39 FE отвръща, че Комисията се основава на неправилен прочит на обжалваното решение, в което Съдът на публичната служба правилно счел, от една страна, че не съществува никаква причина да се дава предпочитание на метода за изчисляване на едната или на другата институция, като например този на Комисията, и от друга страна, че именно преценката на този опит, извършена от изпитната комисия, е била по-приемлива от извършената от ОН. При всички случаи изтъкнатите от Комисията доводи в рамките на тази част по никакъв начин не били в подкрепа на извода ѝ, съгласно който Съдът на публичната служба неправилно е заключил, че ОН е превишил своите правомощия. Всъщност констатацията, съгласно която ОН е превишил правомощията си с приемането на спорното решение, била неизбежна и необходима последица от тази, че конкурсната комисия не е допуснала никаква явна грешка в преценката.

40 В това отношение от разглеждането на първата част от настоящото основание следва, че от една страна, условието за минималния професионален опит в случая е трябвало да се разбира като професионален опит, придобит на пълно работно време, и че от друга страна, за да се провери дали кандидатите отговарят на това условие, конкурсната комисия е разполагала с широка свобода на преценка.

41 В точка 66 от обжалваното решение Съдът на публичната служба приема, че ОН не е имал „[законосъобразно] правомощие да отстрани a posteriori от изготвения от конкурсната комисия списък на издържалите конкурса кандидати лице, неотговарящо на условие за допускане до конкурса, което не се съдържа в изготвеното от самия ОН обявление за конкурс, нито в разпоредба от Правилника или в други правни текстове, които са обвързващи за кандидатите“.

42 Всъщност Съдът на публичната служба приема, че незаконосъобразността, която ОН е искал да противопостави на FE, не следва „от явна грешка от страна на конкурсната комисия при преценка на конкретно условие за допускане до конкурса, което е трябвало да бъде поставено с обявлението за конкурса или е предвидено в разпоредба от Правилника, а произтича от допуснатата от самия ОН грешка, да не посочи в обявлението за конкурса допълнителната клауза, че изискваният за допускане до изпитите професионален опит от най-малко две години трябва да бъде придобит при работа на пълно работно време в период от две години и трябва да бъде изчислен съгласно предварително ясно определени специфични критерии, чието неспазване би довело до недопускане до участие в конкурсните изпити“. Така той приема, че решението на ОН в случая води до „последваща корекция в обявлението за конкурса“ „на етапа на наемане на работа“ (точка 67 от обжалваното решение).

43 Този извод се потвърждава в точка 68 от обжалваното решение, в която Съдът на публичната служба по същество уточнява, че за да може въпросното условие в случая да се разбира като работа на пълно работно време в период от две години, „което би го превърнало в правнообвързващо условие както за конкурсната комисия, така и за кандидатите, като неспазването му от последните би довело до отстраняването им от конкурса“, ОН следвало да го посочи в обявлението за конкурса.

44 Въз основа на този извод Съдът на публичната служба приема, от една страна, че съответните решения на конкурсната комисия и на ОН отразяват само разлика в начина, по който конкурсната комисия е преценила изисквания в обявлението за конкурса минимален професионален опит, и начина на изчисляване на трудовия стаж на пълно работно време съгласно използваните от ОН специфични критерии, и от друга страна, че при тези условия Комисията не е представила доказателство за явен пропуск от страна на конкурсната комисия да провери дали е изпълнено условието за допускане до конкурса, свързано с професионалния опит, що се отнася до FE (точки 68—70 от обжалваното решение).

45 Така Съдът на публичната служба заключава, че приемайки спорното решение, ОН е превишил пределите на правомощията си в областта на контрола за спазването на допълнителното условие за допускане до конкурса, свързано с професионалния опит, като по този начин е накърнил правомощията, които по този въпрос с обявлението за конкурса се предоставят изрично на конкурсната комисия, и е накърнил специфичните прерогативи на конкурсните комисии за самостоятелност и независимост (точка 71 от обжалваното решение).

46 Както обаче бе прието в рамките на първата част от настоящото основание, условието за допускане на минималния професионален опит от две години, разбирано като отнасящо се до упражнявана на пълно работно време професионална дейност, в случая е противопоставимо, без това да е било посочено в обявлението за конкурса.

47 От това следва, че в точка 71 от обжалваното решение Съдът на публичната служба е допуснал грешка при прилагане на правото.

48 Ето защо втората част от първото основание трябва да бъде уважена.

По третата част от първото основание, изведена от грешка при прилагане на правото при определянето от Съда на публичната служба на условията за явната грешка в преценката на конкурсната комисия, на изопачаване на преписката по делото и на грешка при прилагане на правото при преценката, че прилагането на следвания от Комисията метод за изчисляване на професионалния опит е незаконосъобразен

49 Комисията оспорва точки 57—82 от обжалваното решение, отнасящи се до разглеждането от Съда на публичната служба, в този ред, на метода за изчисляване на минималния професионален опит от две години, на правомощието на ОН да отстрани FE от списъка с резерви на издържалите конкурса лица, както и на евентуално допуснатата от конкурсната комисия явна грешка при преценката на професионалния опит на FE. Според Комисията Съдът на публичната служба погрешно е приел, че не е установена никаква явна грешка в решението на конкурсната комисия да допусне FE до конкурса.

50 В точка 70 от обжалваното решение Съдът на публичната служба приема, че Комисията не е представила доказателство за „явен пропуск от страна на конкурсната комисия [да вземе предвид условието за допускане до конкурса, свързано с професионалния опит,] или във всички случаи доказателство, че решението на конкурсната комисия да допусне [FE] до конкурсните изпити е явно произволно с оглед на условията в обявлението за конкурса“, и че „няма основание да се твърди, че конкурсната комисия не е разгледала [представените от FE] документи, например въз основа на посочения в точки 53 и 55 [от обжалваното решение] критерий“.

51 С първо възражение Комисията поддържа, че така Съдът на публичната служба е допуснал грешка при прилагане на правото. Вместо да провери дали изтъкнатите от Комисията доводи са можели да лишат от правдоподобност решението на конкурсната комисия, той установил критерии, които според него позволили да се приеме, че конкурсната комисия е изпълнила задължението си да преизчисли професионалния опит на FE. Също така Съдът на публичната служба неправилно изискал доказването на явен пропуск на преизчисление на професионалния опит или на явно произволно допускане до конкурса от страна на конкурсната комисия.

52 Според FE това възражение е недопустимо, доколкото с него се критикуват фактически констатации. По същество FE поддържа, че именно ОН е трябвало да приведе доказателство за съдържаща се в решението на конкурсната комисия явна грешка, тъй като то по принцип се е ползвало от презумпцията за законосъобразност, което обосновавало и ограничения контрол на ОН. Според FE именно този анализ на явната грешка Съдът на публичната служба извършил, по-специално в точки 72—82 от обжалваното решение, при това с оглед на установените от него данни, основавайки се на обявлението за конкурса, в точки 53 и 55 от същото това решение. Накрая, FE изтъква спорния характер на доводите на Комисията.

53 Следва да се отбележи, че с настоящото възражение Комисията не оспорва фактическите констатации, направени от Съда на публичната служба в обжалваното решение и отнасящи се до явната грешка в преценката, а неговите изводи относно задълженията на конкурсната комисия и относно доказателствената тежест, която е възложена на Комисията. Тези констатации пораждат правни въпроси, които подлежат на проверка от инстанцията по обжалването.

54 Както бе прието в рамките на първата част от настоящото основание и подобно на припомненото от Съда на публичната служба в точка 80 от обжалваното решение, в случая конкурсната комисия е разполагала с широко право на преценка относно равностойността, от гледна точка на работното време, между упражнявана на свободна практика дейност с променливо работно време и работа на пълно работно време.

55 При все това, макар съгласно постоянната съдебна практика ОН да няма право да отмени или измени решение, прието от конкурсна комисия, когато упражнява собствените си правомощия, той трябва да взима законосъобразни решения. Следователно той не може да бъде обвързан от решение на конкурсна комисия, чиято незаконосъобразност може да доведе до опорочаване на собствените му решения. Поради това, преди да назначи едно лице като длъжностно лице, ОН е длъжен да провери дали то отговаря на необходимите за това условия. Когато конкурсната комисия неправилно допусне до участие в конкурс даден кандидат и след това го включи в списъка за бъдещи назначения на издържалите конкурса, ОН трябва да откаже да назначи този кандидат с мотивирано решение, позволяващо на Съда на публичната служба да прецени основателността му (вж. решение от 15 септември 2005 г., Luxem/Комисия, T-306/04, EU:T:2005:326, т. 23 и цитираната съдебна практика).

56 Все пак с оглед на широкото право на преценка, с което конкурсната комисия разполага, когато решава дали предишният професионален опит на кандидатите отговаря на условията за допускане до конкурса, когато проверява редовността на решенията на конкурсна комисия, ОН трябва да се ограничи до проверка дали упражняването на правото на преценка на комисията не е опорочено от явна грешка.

57 По този последен аспект е прието, че една грешка може да се квалифицира като явна само когато може лесно да се разкрие според критериите, на които законодателят е решил да подчини упражняването на широкото право на преценка на администрацията. Следователно, за да се докаже, че е допусната явна грешка при преценката на фактите, която може да обоснове отмяната на решение, трябва да се докаже, че възприетите в спорното решение преценки не са правдоподобни. С други думи, не може да има явна грешка, ако оспорваната преценка може да се приеме за вярна или валидна (вж. решение от 23 октомври 2012 г., Eklund/Комисия, F-57/11, EU:F:2012:145, т. 51 и цитираната съдебна практика).

58 Първо, от изложените по-горе съображения следва, че преди да извърши назначаването на FE, от една страна, ОН е имал задължението да провери решението на конкурсната комисия да я допусне до конкурса, и от друга страна, той е трябвало да откаже това назначаване, ако реши, че решението на тази комисия е опорочено от явна грешка в преценката.

59 В случая конкурсната комисия е решила да допусне FE до конкурса. Дори и това решение да не е било мотивирано, от него следва да се направи заключението, съгласно което тази комисия е приела, че кандидатката е доказала изпълнението от нейна страна на условието за допускане до конкурса, свързано с придобития минимален професионален опит.

60 В този контекст, и за разлика от приетото от Съда на публичната служба в точки 69 и 70 от обжалваното решение, ОН не следва конкретно да доказва, че конкурсната комисия изобщо не е разглеждала дали FE отговаря на условието за минималния професионален опит, но той за сметка на това следва да провери дали тази комисия е взела предвид факта, че голяма част от този опит е била придобита на свободна практика, и дали, без да допуска явна грешка в преценката, тя го е преизчислила като работа на пълно работно време.

61 В това отношение следва да се отбележи, че липсата на сведения относно оценката на конкурсната комисия не може да възпрепятства ОН да приеме, че взетото от нея решение, а именно да допусне FE до конкурса, може да бъде опорочено от явна грешка в преценката.

62 Ето защо Съдът на публичната служба не може, без да допусне грешка при прилагане на правото, да заключи, че ОН е имал правомощието да приеме спорното решение единствено ако е било видно, че конкурсната комисия е пропуснала да вземе предвид условието за допускане до конкурса, свързано с професионалния опит, и да изчисли продължителността му, или ако тази комисия бе решила да допусне FE до конкурсните изпити по явно произволен начин с оглед на условията в обявлението за конкурса.

63 Второ, колкото до точки 53 и 55 от обжалваното решение, към които Съдът на публичната служба препраща в точка 70 от същото решение, в тях той приема, че при преценката дали FE е трябвало да бъде допусната до участие в изпитите, конкурсната комисия е можела да се основе по-специално „на обстоятелството, че трябва да става въпрос за „професионална“ дейност като юрист-лингвист — следователно за дейност, която не може да бъде упражнявана „инцидентно“ и която трябва да се отнася главно до писмени преводи на юридически текстове — упражнявана трайно, тоест през значителен период от време, за професионален възложител — частноправен или публичноправен субект — който въз основа на съответния договор има право да поиска във всеки един момент извършването на писмени преводи на юридически текстове и евентуално в императивни срокове, именно поради професионалната си или институционална дейност, изискваща писмени преводи на юридически текстове на определено ниво“, и че „конкурсната комисия трябва […] да прецени по различен начин професионалния характер на придобития опит в зависимост от това дали става дума за дейност, упражнявана като „писмен превод[ач] „на свободна практика“, или като „юрист-лингвист на свободна практика“, по-специално когато втората дейност е била осъществявана за институция на Съюза, която, както е в случая на Съда, иска от доставчиците на услуги да превеждат само текстове, чието съдържание е изключително юридическо“.

64 Подобно на поддържаното от Комисията, тези критерии за допускане до конкурса не може да бъдат релевантни при преценката на условието за продължителността на предходния професионален опит в случая. Всъщност, от една страна, съгласно обявлението за конкурса кандидатите е трябвало да докажат минимален професионален опит, а не опит в областта на юридическите текстове (вж. също точка 34 по-горе). Освен това, в обявлението за конкурса не се дава никакво указание по отношение на естеството на изисквания минимален професионален опит или на връзката му със задълженията, които трябва да бъдат изпълнявани, както самият Съд на публичната служба припомня това в точка 46 от обжалваното решение. От друга страна, с очертаването на тези критерии Съдът на публичната служба се произнася относно характеристиките и задълженията на дейността на юрист-лингвист, както и относно различията между дейностите на „превод[ач] „на свободна практика“ и на „юрист-лингвист на свободна практика“, без обаче да основава тези изводи на материали по преписката.

65 Затова, като очертава в точки 53 и 55 от обжалваното решение критерии за преценката на въпросното условие за допускане, които не произтичат от представената от страните в първоинстанционното производство преписка, Съдът на публичната служба допуска грешка при прилагане на правото.

66 Трето, следва да се установи, че в точки 73—82 от обжалваното решение Съдът на публичната служба освен това е приложил установените в точки 53 и 55 от въпросното решение критерии в рамките на анализа на „явната грешка, евентуално допусната от конкурсната комисия при преценката на продължителността на професионалния опит [на FE]“, при това без да отговори надлежно на доводите на Комисията, изтъкнати в това отношение и обобщени в точка 76 от обжалваното решение. В края на този анализ Съдът на публичната служба заключава, че Комисията също така не е доказала, че конкурсната комисия е допуснала явна грешка при преценката на професионалния опит на FE (точка 81 от обжалваното решение).

67 Така грешките при прилагане на правото, допуснати от Съда на публичната служба в точки 53, 55 и 56 от обжалваното решение, както са установени в рамките на анализа на първата част и на настоящото възражение от третата част от първото основание, опорочават с грешка при прилагане на правото преценката му, с която в точки 75—81 от същото това решение той приема, че Комисията също така не е доказала, че конкурсната комисия е допуснала явна грешка при преценката на професионалния опит на FE. Всъщност мотивите, на които Съдът на публичната служба се основава, не му позволявали надлежно да достигне до този извод.

68 Съгласно поддържаното от Комисията с второ възражение Съдът на публичната служба е изопачил доказателствата по преписката, тъй като с оглед на тях в точки 61 и 77 от обжалваното решение не можело да се приеме, че нищо не позволява да се установи, че конкурсната комисия не е взела предвид дейността на FE с естеството на свободна практика.

69 Подобно на поддържаното от FE, това възражение трябва да бъде отхвърлено. Всъщност Комисията не представя никакво доказателство за евентуалното изчисление от конкурсната комисия на професионалния опит на FE, което би позволило да се установи, че тя нито е преизчислила този опит като пълно работно време — евентуално посредством метод, различен от използвания от ОН — нито е оценила този опит въз основа на други критерии, например тези, които Съдът на публичната служба е изложил в точки 53—55 от обжалваното решение.

70 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика преценката на фактите от съда в първоинстанционното производство, освен в случай на изопачаване на приведените пред него доказателства, не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Общия съд. Подобно изопачаване трябва ясно да личи от доказателствата по делото, без да е необходимо да се прибягва до нова преценка на фактическите обстоятелства и на доказателствата (вж. решение от 4 юли 2014 г., Kimman/Комисия, T-644/11 P, EU:T:2014:613, т. 105 и цитираната съдебна практика). При все това, макар Комисията да изтъква изопачаване на преписката, тя в действителност цели да постигне нова преценка на фактическите обстоятелства, което е извън контрола на инстанцията по обжалването.

71 Третото възражение от третата част е изведено от грешка при прилагане на правото при извода на Съда на публичната служба, в точки 57—61 от обжалваното решение, съгласно който конкурсната комисия не е имала задължението да приложи критерия за преобразуване на преведените страници в работни дни, както е приложен от ОН. Според Комисията дейността, на която се позовава FE, всъщност била преводаческа дейност.

72 Според FE тази част е недопустима. По същество FE поддържа, че при липсата на точни правила в обявлението за конкурса и в ръководството за кандидатите конкурсната комисия е можела да приложи критериите за разглеждане на продължителността на професионалната дейност, които самата тя е установила за целта.

73 Това възражение трябва да бъде отхвърлено. Както е прието в точка 35 по-горе, Съдът на публичната служба е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 56 от обжалваното решение, че конкурсната комисия не е била длъжна да изчислява продължителността на професионалния опит като пълно работно време.

74 Трябва обаче да се уточни, че в рамките на така определеното условие за допускане до конкурса конкурсната комисия е била свободна да приложи всеки метод за изчисляване, който да ѝ позволи да преизчисли въпросния период на професионална дейност на FE като дейност на пълно работно време. Следователно доводите на Комисията, съгласно които критерият за преобразуване на преведените страници в работни дни е бил задължителен, не могат да бъдат приети.

75 С оглед на всичко изложено по-горе следва, от една страна, да се уважат първата и втората част, както и първото възражение от третата част от първото основание, и от друга страна, да се отхвърлят второто и третото възражение от третата част от първото основание като съответно недопустими и неоснователни.

76 Грешките при прилагане на правото, установени в точки 35, 47, 62, 65 и 67 по-горе, все пак не позволяват отмяната на обжалваното решение, доколкото Съдът на публичната служба е уважил също така второто основание, повдигнато от FE в първоинстанционното производство при условията на евентуалност, като е приел, че ОН е допуснал явна грешка в преценката (точки 83—94 от обжалваното решение).

По второто основание, изведено от грешка при прилагане на правото при извода, съгласно който ОН е допуснал явна грешка в преценката

77 В точки 91—93 от обжалваното решение, в които се разглежда второто основание, изведено по-специално от явната грешка в преценката на ОН, Съдът на публичната служба приема, че приложеният от ОН метод на изчисляване на продължителността на професионалния опит „не е изложен в [съобщението на заместник-председателя на Комисията SEC(2004) 638 от 25 май 2004 година относно определяне на потребностите по отношение на писмения превод] като задължителен критерий за подбор при допускане до изпитите в конкурс, предназначен по-специално за назначаването на юрист-лингвисти“, „не е посочен в обявлението за конкурса“, „не се съдържа в достъпна или несъмнено известна на конкурсната комисия или на съответните кандидати публикация“, „не съответства на критериите, използвани от службите за превод на другите институции, които имат достъп до списъка с резерви от конкурса за евентуално назначаване на юрист-лингвисти“, и че следователно не е „общ за институциите на Съюза“. Въз основа на тези съображения Съдът на публичната служба заключава, че ОН „не може да използва метод на изчисляване, който е изцяло вътрешен за Комисията и следователно не е междуинституционален, поради което се оказва неотносим, доколкото в конкретния случай става въпрос за назначаването на юрист-лингвисти, както и необвързващ спрямо външните за институцията лица“.

78 Така в точка 93 от обжалваното решение Съдът на публичната служба приема, че анализът на Комисията, „дори да се приеме за убедителен […], не се основава на никаква относима законова разпоредба, пряко [обвързваща за] жалбоподателката, и следователно представлява явна грешка на ОН, която Съдът на публичната служба може лесно да установи“, и приема второто основание, повдигнато от FE пред него.

79 Според Комисията това, че в обявлението за конкурса не е предвиден метод за преизчисляване на професионален опит, не може да е пречка конкурсната комисия да приложи такъв. Освен това въпросът за евентуалното неспазване на условието за професионалния опит можело да бъде поставян до момента на назначаването. Впрочем неприлагането на критериите за преизчисляване очевидно противоречало на изискването за равно третиране на кандидатите. Накрая, изводът на Съда на публичната служба бил противоречив и следователно в нарушение на задължението за мотивиране с оглед на точка 93 от обжалваното решение, в която той признал, че прилагането на критериите на Комисията за преобразуване е можело да се счете за „убедително“, което по смисъла на съдебната практика относно понятието за явна грешка в преценката изключвало такава грешка.

80 FE отговаря, че при липсата на метод за преизчисляване в релевантните разпоредби службите на Комисията можели да прилагат тези методи произволно и непрозрачно, докато конкурсната комисия е обвързана с тези разпоредби. Освен това вътрешното или междуинституционалното естество на правилото за преобразуване не било релевантно при преценката на мотивите на обжалваното решение, което се основавало на противопоставимия характер на това правило. Накрая, позоваването на „убедителния“ характер на анализа на професионалния опит на FE било реторично изражение, което обозначавало изцяло хипотетичното естество на предположението, както и изчерпателния характер на останалите доводи, изложени от FE в десетото основание от жалбата ѝ в първоинстанционното производство.

81 Следва да се отбележи, че Съдът на публичната служба е основал извода си, съгласно който ОН е допуснал явна грешка в преценката, на констатацията, че използваният от него метод за изчисляване, а именно преизчисляването на продължителността на професионалния опит съгласно коефициента от пет страници превод на ден (вж. точка 90 от обжалваното решение), от една страна, не се основава на никаква известна законова разпоредба, и от друга страна, не е общ за всички институции на Съюза. Всъщност според Съда на публичната служба прилагането на този метод представлява явна грешка в преценката по-специално поради това, че той е изцяло вътрешен за Комисията и като такъв не е нито относим, нито задължителен за външните за Комисията лица, каквато е FE (точка 92 от обжалваното решение).

82 За сметка на това в точки 86 и 94 от обжалваното решение Съдът на публичната служба не се е произнесъл по това дали преценката на професионалния опит на FE от страна на ОН е можела да бъде приета като убедителна (точка 93 от обжалваното решение), като е предпочел да приключи анализа си с констатацията, че използваният от ОН метод за изчисляване не е противопоставим на FE. С такъв извод обаче Съдът на публичната служба в действителност не се е произнесъл по възражението за явна грешка в преценката, а по-скоро по възражението за твърдяното нарушение на принципа на правната сигурност.

83 Всъщност, на първо място, както е видно от цитираната в точка 57 по-горе съдебна практика, за да се докаже, че е допусната явна грешка при преценката на фактите, която може да обоснове отмяната на решение, трябва да се докаже, че възприетите в спорното решение преценки не са правдоподобни.

84 Тъй като Съдът на публичната служба е приел в точка 93 от обжалваното решение, че ОН е допуснал явна грешка в преценката, без да се произнася по това дали извършеният от ОН анализ на професионалния опит на FE е достоверен, той е нарушил задължението за мотивиране, както е предвидено в член 36 от Статута на Съда на Европейския съюз.

85 На второ място, що се отнася до принципа на правната сигурност, следва да се отбележи, както е направил Съдът на публичната служба в точка 42 от обжалваното решение, че обявлението за конкурс би било лишено от своя предмет — който е да уведомява кандидатите за условията, които трябва да изпълняват, за да могат да кандидатстват — ако администрацията може да отстрани кандидат поради мотив, който не е посочен изрично във въпросното обявление или в Правилника или който не е бил предмет на публикация (относно обявлението за свободна длъжност вж. решения от 14 април 2011 г., Šimonis/Комисия, F-113/07, EU:F:2011:44, т. 74, и от 15 октомври 2014 г., Moschonaki/Комисия, F-55/10 RENV, EU:F:2014:235, т. 42).

86 Макар обаче това изискване да не позволява на кандидат в конкурс да бъде противопоставено условие за допускане, което не е посочено конкретно в обявлението за конкурса, то не може да бъде тълкувано като задължаващо ОН да уточнява в обявленията за конкурси и възможния метод или методи за изчисляване при прилагането на такива условия за допускане. Освен това следва да се отбележи, че подобно тълкуване почти би отменило широкото право на преценка, с което разполага конкурсната комисия, когато преценява дали са спазени предвидените във посочените обявления за конкурси критерии.

87 Затова не може да се приеме, че с приемането на спорното решение ОН е нарушил принципа на правната сигурност.

88 В дупликата FE поддържа, че за разлика от настоящия случай обявлението за конкурс, разглеждано в решение от 31 януари 2006 г., Giulietti/Комисия (T-293/03, EU:T:2006:37), е съдържало изрично и подробно описание на естеството на изискванията професионален опит, както и длъжности, на които е можело да бъде придобит. Освен това посоченото решение потвърждавало, че именно конкурсната комисия, на която е предоставена широка свобода на преценка, има отговорността да прецени дали кандидатите отговарят на условията. Решенията

на конкурсна комисия, на която ОН не е дал никакви указания за упражняването на нейната свобода на преценка, не можели впоследствие да бъдат подлагани под въпрос от ОН въз основа на критериите, с които конкурсната комисия по никакъв начин не е била свързана.

89 Тези доводи трябва да бъдат отхвърлени. Всъщност настоящото основание се отнася до релевантността и противопоставимостта на използвания от ОН в случая метод за изчисляване, а не до въпроса за правото на преценка, което конкурсната комисия упражнява в рамките на предвидените в обявлението за конкурса условия за допускане.

90 С оглед на гореизложеното следва да се заключи, че Съдът на публичната служба е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че използваният от ОН метод за изчисляване в случая не е бил нито релевантен, нито противопоставим, и че с прилагането му този орган е допуснал явна грешка в преценката.

91 Ето защо второто основание трябва да се приеме.

По частичната отмяна на обжалваното решение

92 Тъй като първата част, втората част и първото възражение от третата част от първото основание, както и второто основание са уважени по същество, от това следва, че обжалваното решение трябва да бъде отменено в частта, в която обявява отмяната на спорното решение поради това, че ОН не е имал правомощието да го приеме и че е допуснал явна грешка в преценката.

93 При тези условия решението на Съда на публичната служба да осъди Комисията да заплати на FE обезщетение, основаващо се на констатацията му, съгласно която от разглеждането на първото повдигнато пред него основание следва, че спорното решение е незаконосъобразно (вж. точка 121 от обжалваното решение), е лишено от правно основание.

94 От това следва, че без да се налага разглеждането на третото основание, точки 1 и 2 от диспозитива на обжалваното решение трябва да бъдат отменени.

95 Не следва обаче да се отменя точка 3 от диспозитива на обжалваното решение, с която Съдът на публичната служба отхвърля жалбата на FE в останалата ѝ част, тъй като това решение не се засяга от факта, че първата част, втората част и първото възражение от третата част на първото основание, както и второто основание са уважени по същество.

96 Накрая, с оглед на частичната отмяна на обжалваното съдебно решение постановеното от Съда на публичната служба решение относно съдебните разноски и следователно точка 4 от диспозитива на обжалваното съдебно решение също трябва да бъдат отменени.

По подадената в първоинстанционното производство жалба

97 Съгласно член 4 от Регламент (ЕС, Евратом) 2016/1192 на Европейския парламент и на Съвета от 6 юли 2016 година за прехвърляне на Общия съд на компетентността да разглежда като първа инстанция спорове между Европейския съюз и неговите служители (ОВ L 200, 2016 г., стр. 137), когато Общият съд отмени решение на Съда на публичната служба, но приеме, че фазата на производството позволява разрешаването на спора, самият състав, разглеждащ жалбата, се произнася по спора. Такъв е и настоящият случай.

98 В това отношение следва да се уточни, че като се има предвид фактът, съгласно който обжалваното решение е отменено само доколкото е опорочено от установените в точки 35, 47, 62, 65, 67 и 90 по-горе грешки, отнасящи се до твърденията, изтъкнати в първото и второто повдигнати в първоинстанционното производство основания и изведени от липсата на компетентност на ОН, от явната грешка в преценката и от нарушението на принципа на правната сигурност, останалите преценки на Съда на публичната служба стават окончателни.

99 По-специално, следва да се установи, че не е изрично оспорено в рамките на настоящата жалба заключението на Съда на публичната служба, съдържащо се в точка 105 от обжалваното решение, съгласно което искането на FE за отмяна на решението за отхвърляне на жалбата, подадена по административен ред, няма самостоятелно съдържание и по тази причина трябва да се приеме, че то е изрично насочено срещу спорното решение, така както е уточнено с решението за отхвърляне на жалбата по административен ред. Същото важи и по отношение на съображението на Съда на публичната служба, съдържащо се в точки 101—109 от обжалваното решение, с което той отхвърля повдигнатото в първоинстанционното производство трето основание, изведено от нарушение на принципа на добра администрация и от задължението за полагане на грижа, както и от неспазване на разумния срок.

100 Така Общият съд следва да постанови окончателно решение по жалбата, първоначално подадена пред Съда на публичната служба от FE, като се произнесе по възраженията от второто основание и по четвъртото основание, които не са разгледани от Съда на публичната служба.

101 В това отношение, на първо място, от анализа на първото основание, повдигнато в рамките на настоящата жалба, следва че в случая условието за допускане, свързано с продължителността на придобития минимален професионален опит, е трябвало да се разбира като отнасящо се до трудов стаж на пълно работно време и че преди назначаването на FE ОН е имал задължението да провери дали тя отговаря на изискваните за целта условия.

102 Освен това фактът, че методът за изчисляване на придобития професионален опит не е бил предвиден в обявлението за конкурса, не може да бъде тълкуван като освобождаващ конкурсната комисия от каквото и да е преизчисляване като пълно работно време на продължителността на този опит.

103 При тези условия при разглеждането на преписката на FE преди нейното назначаване ОН е установил, че дейността на юрист-лингвист на свободна практика, която е имала, е представлявала почти половината от професионалния ѝ опит (15 месеца от общо 31 месеца) и почти две трети от изисквания минимален период от 24 месеца, че по време на този период FE е превела общо 721 страници и че успоредно с част от тази дейност е продължавала образованието си (вж. точки 11, 19, 78 и 79 от обжалваното решение). При тези обстоятелства следва да се приеме, че ОН надлежно е извършил проверка на продължителността на придобития професионален опит на FE.

104 На второ място, що се отнася до второто основание, повдигнато от FE в първоинстанционното производство при условията на евентуалност, и първо, по отношение на твърдяната явна грешка в преценката на ОН, следва да се отбележи, че методът за изчисляване, състоящ се в количествена оценка на извършената работа въз основа на броя преведени страници, е много широко използван в областта на превода, при това както от институциите, така и в частния сектор, вероятно защото се счита за най-обективен. Той се използва по-специално и от Съда на Европейския съюз, включително по отношение на юрист-лингвистите, както и при заплащането на преводаческите услуги на свободна практика. Освен това трябва да се отбележи, че в представените от FE поръчки на Съда на Европейския съюз се упоменават като задача за изпълнение „превод на документа“, предвиденият за това срок, броят страници на съответния документ, цената на страница и общата сума за изплащане. Освен това Съдът на публичната служба по никакъв начин не е установявал, че за оценката на опита ѝ на „юрист-лингвист на

свободна практика“ FE е представила доказателства, удостоверяващи това, че в това си качество тя е извършвала за Съда на Европейския съюз други задачи, различни от превода на юридически документи.

105 Също така, фактът, че ОН е приложил критерия за броя преведени страници на ден съгласно коефициента, използван от службите за превод на Комисията, а именно пет страници на работен ден, сам по себе си не може да се счита за явно погрешен.

106 В това отношение следва да се отбележи, че решението на конкурсната комисия и това на ОН в случая нямат един и същ обхват. Ако първото от тях води до това дали да се допусне кандидат до конкурса или не, решението на ОН се ограничава до евентуалното назначаване на издържалото конкурса лице от определена институция. Следва да се припомни, че — за разлика от това, което изглежда произтича по-специално от точки 62—72 от обжалваното решение, в които Съдът на публичната служба е разгледал „правомощието на ОН да отстрани [FE] от списъка на издържалите конкурса лица“ — съгласно постоянната съдебна практика, основана на принципа на независимостта на конкурсните комисии, ОН няма право да отмени или измени решение, прието от конкурсна комисия (решения от 20 февруари 1992 г., Парламент/Hanning, C-345/90 P, EU:C:1992:79, т. 22, и от 15 септември 2005 г., Luxem/Комисия, T-306/04, EU:T:2005:326, т. 22 и 24). Тъй като обаче FE иска да бъде назначена в Комисията и тъй като липсва общоприложим междуинституционален метод или указания за убедително изчисление от страна на конкурсната комисия, ОН на Комисията правилно е приложил общоизползвания в институцията метод за изчисляване в областта на превода.

107 Освен това, колкото до уточнението на Съда на публичната служба, съгласно което в конкретния случай става въпрос за превод по-специално на юридически текстове или за проверка на езиковото и правното съответствие на законодателни текстове (точка 90 от обжалваното решение), следва да се отбележи, че FE не привежда доказателства, удостоверяващи, че на основание на изчисление, при което се прилага друг коефициент от преведени страници на ден, използван по-конкретно от Съда на Европейския съюз, тя е щяла да успее да отговори на условието за придобит минимален професионален опит от две години.

108 От това следва да се заключи, че използваният от ОН метод за изчисляване не е бил неразумен и че FE не доказва, че посредством друг метод на изчисляване ОН е щял да стигне до различно решение. Следователно прилагането на този метод за изчисляване не може да се счита за явно грешно.

109 Накрая, доводите, съгласно които ОН е допуснал явна грешка в преценката, като е приел, че придобитият от FE стаж в адвокатска кантора W. в Брюксел е продължил два, а не три месеца, трябва да бъдат отхвърлени като несъстоятелни. Всъщност, дори и да се приеме, че ОН действително е допуснал такава грешка, този извод не може да доведе до промяна в решението му, съгласно което FE не е отговаряла на условието за допускане до въпросния конкурс.

110 Второ, следва да се отхвърли и възражението, повдигнато от FE в първоинстанционното производство, изведено от нарушение на принципа на равно третиране. Всъщност FE не доказва, че положението, в което се е намирала, е било различно от това на преводачите, работещи за други институции или превеждащи на езици, различни от полски.

111 Трето, в първоинстанционното производство FE поддържа също, че с прилагането на принципа, съгласно който професионалният ѝ опит е трябвало да съответства на наемане на работа на пълно работно време, ОН е нарушил обявлението за конкурса. Освен това обявлението не предвиждало никакво изискване относно производителността или резултатите на кандидатите, нито стандарти като прилаганите от ОН. Тези доводи трябва да бъдат отхвърлени поради мотивите, изложени по-специално в точки 29 и 86 от настоящото решение.

112 На трето място, по отношение на повдигнатото в първоинстанционното производство четвърто основание, изведено от незаконосъобразност на условието за допускане до конкурса, свързано с професионалния опит, FE поддържа, като повдига възражение за незаконосъобразност, че това условие за допускане, съдържащо се в обявлението за конкурса, противоречи на принципа на равно третиране, доколкото в други обявления за конкурс за назначаването на юрист-лингвисти не се предвижда никакво условие от този вид.

113 Комисията иска четвъртото основание да бъде отхвърлено главно като недопустимо и при условията на евентуалност, като несъстоятелно.

114 В точка 112 от обжалваното решение Съдът на публичната служба приема, че тъй като първото основание за отмяна, изведено от липсата на компетентност на ОН, е уважено, отпада необходимостта да се разглежда четвъртото основание. Той освен това уточнява, че „доколкото по отношение на условията в обявлението за конкурса във връзка с разпределението на правомощията между ОН и конкурсната комисия […] е установено, че ОН е обвързан от решението на конкурсната комисия да допусне [FE] до конкурса, приемайки за изпълнено условието за професионален опит, тъй като това решение не е опорочено от явна грешка, евентуалната незаконосъобразност на посоченото условие за допускане до конкурса не би довела до допълнителни лични вреди, за които на [FE] да се присъди обезщетение“.

115 Съгласно постоянната съдебна практика в рамките на процедура по назначаване, която представлява сложна административна дейност, включваща редица решения, кандидат в конкурс може, когато подава жалба срещу последващ акт, да изтъкне нарушението на предходните актове, които са тясно свързани с него (вж. решение от 11 август 1995 г., Комисия/Noonan, C-448/93 P, EU:C:1995:264, т. 17 и цитираната съдебна практика), и да се позовава по-специално на незаконосъобразност на обявлението за конкурса, в изпълнение на което е бил приет актът (вж. в този смисъл решения от 16 септември 1993 г., Noonan/Комисия, T-60/92, EU:T:1993:74, т. 23, и от 5 декември 2012 г., BA/Комисия, F-29/11, EU:F:2012:172, т. 39).

116 Що се отнася до принципа на равно третиране, приложим в правото на публичната служба на Съюза, той не е спазен, когато две категории лица, чието фактическо и правно положение не се различават съществено, са третирани различно, без такова различно третиране не е обективно обосновано. При приемането на норми, приложими именно в областта на публичната служба, законодателят на Съюза е длъжен да спазва общия принцип на равно третиране (вж. решение от 13 октомври 2015 г., Комисия/Verile и Gjergji, T-104/14 P, EU:T:2015:776, т. 176 и цитираната съдебна практика).

117 В това отношение следва да се припомни, че ОН има широко право на преценка, когато определя условията за допускане до конкурсите в зависимост от интересите на службата (вж. в този смисъл решение от 15 ноември 2001 г., Van Huffel/Комисия, T-142/00, EU:T:2001:268, т. 52 и цитираната съдебна практика). Ето защо не може да бъде изведено нарушение на принципа на равно третиране с разглежданото обявление за конкурс само от факта, че при някои други конкурси за назначаването на юрист-лингвисти, организирани освен това след разглеждания конкурс, не е било предвидено същото условие за минимален професионален опит като разглеждания в настоящото производство.

118 Освен това FE не е доказала, по-специално от гледна точка на интереса на службата, че кандидатите във въпросния конкурс са се намирали в същото правно и фактическо положение като кандидатите в останалите упоменати конкурси за назначаване на юрист-лингвисти.

119 От това следва, че разглежданото обявление за конкурс не противоречи на принципа на равно третиране.

120 На четвърто място, що се отнася до искането за обезщетение, следва да се припомни, че когато вредите, които жалбоподателят претендира, произтичат от приемането на решение, чиято отмяна се иска, отхвърлянето на исканията за отмяна води по принцип до отхвърляне на претенциите за обезщетение, доколкото те са тясно свързани с исканията за отмяна (вж. решение от 11 декември 2013 г., Andres и др./ЕЦБ, F-15/10, EU:F:2013:194, т. 420 и цитираната съдебна практика).

121 В случая трябва да се отбележи, че в основата на вредата, която FE претендира, стои твърдяната незаконосъобразност на спорното решение на ОН и че исканията за отмяна са отхвърлени. Ето защо искането за обезщетение на FE следва да бъде отхвърлено.

122 От всичко изложено по-горе следва, че жалбата в първоинстанционното производство трябва да бъде отхвърлена в своята цялост.

По съдебните разноски

123 Съгласно член 211, параграф 2, от Процедурния правилник, когато жалбата е основателна и Общият съд реши спора, той се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник, който се прилага по отношение на производството по обжалване по силата на член 211, параграф 1 от този правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Освен това от член 211, параграф 3 от Процедурния правилник следва, че в производствата по жалби, подадени от институции, направените от тях разходи остават за тяхна сметка, без да се засяга действието на член 135, параграф 2 от същия правилник.

124 В случая Комисията и FE следва да бъдат осъдени да понесат направените от тях съдебни разноски в рамките на производството по обжалване. Що се отнася до първоинстанционното производство, тъй като FE изцяло е загубила делото по своите искания, а Комисията е направила искане тя да бъде осъдена да заплати съдебните разноски, FE следва да бъде осъдена да ги заплати.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (състав по жалбите)

реши:

1) Отменя точки 1, 2 и 4 от диспозитива на решението на Съда на публичната служба на Европейския съюз (първи състав) от 6 октомври 2015 г., FE/Комисия (F-119/14).

2) Отхвърля подадената от FE жалба пред Съда на публичната служба по дело F-119/14.

3) Всяка страна понася направените от нея съдебни разноски в производството по обжалване.

4) Осъжда FE да понесе съдебните разноски, направени в производството пред Съда на публичната служба, включително и разноските на Европейската комисия.

Jaeger Prek Frimodt Nielsen

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 15 септември 2017 година.

Подписи